

HODOSSY GYULA (1960) Balázsfa – Szlovákia

HODOSSY GYULA

Döbbenet

Remegek, nem fázom, csak remegek,
Remeg a kezem, ahogy írok,
ahogy tartom kezemben a könyvet és olvasok,
Remeg a lelkem, ha arra gondolok, hogy lesz a holnap,
lesz-e gyümölcs, lesz-e kikelet.

Szürke a napkelte, barna homokot hord a szél,
remeg a kiszáradt fa, a halál megijed, menekül,
mint mikor a gyilkos a gyilkostól fél, a féreg a féregtől,
amikor a keselyűk hada élve egymást tépi szét,
és amerre csak ellátsz, vérben úszik a rét.

Napoznék, égetném bőrömről az évek,
évtizedek mocskát, de nincs Nap,
úsznék a vízben, de remegek, víz sincs,
mindent belepett a sár, meg a vörösiszap,
meg a minden kedvest, érzékit magába szippantó lép,
meg a mindent megolvasztó, hömpölygő láva, a métely.

Gyáva az ember, nincs mersze, csak remeg,
nem mer szembe menni, véleményt formálni,
nem mer kiutat keresni, csak meghunyászkodni mer,
remegő hangon megszólalni, ha kell,
ha rászólnak, hogy kell.

Gyémántkemény lett a szívem,
finom, simulékony lelkem az évek múltával nehéz,
éles szegekkel teli buzogánnyá vált,
hívtam segítséget, míg lehetett,
de nem jutott el a hangom,
elszánt, de gyenge volt a markom.